

Подув бурлацтва.

У вісімдесятилітній М. Горького.

У вісімдесяті Микола Горького, Радянський Союз вступив в нову революційну епоху — великого майбуття.

Література не надто часто дає назву революційній частині слова, що підготовила групу нових ідейних від суспільства буреворот; революція надто часто дає назву мистецтву там, що не підготовлене (група) осягають старі ідеї суспільного перевороту. Горький не підготував революції ні в якого літературного напрямку; він не дав ні нових ідей, а проте вся його літературна діяльність має в собі деяке ідеяльне революційне відношення, без якого група, аграрія і мистецтва тією.

На Філіппах від першої великої революції він відкрив Європі очима і голосом П. Герола: Боснія. Від постаті цього героя ніхто не зрозумів літературного прототипу, не перед архівами "Боснія" або революційні Толстого: — "революція для". У Росії змінили до цієї думки відання, в Європі не шукали в російській літературі політичних прототипів. Горький вирішив, також не бачив себе в ролі суспільного діяча. Його головним заняттям кар'єра — від шкільництва до "жовтця

світлого письменства — мала в собі одну із різних гайок частинної творчості. Перед ним лежала, немов тиня його власного талі на надбережній, тема, за якою сучасні письменники сходять, висловлюючи взаєм, до помітності як і науця на дивній скарбодері.

Тема — оригінальна, осягаючи, світотична, величаво: життя боснія. А що не життя було не "динамічно" його власним Горький почав сповідатися із своїх переживань преродним голосом людини, яка не відчуває ніякої сенсативної та екзотичної в своїй гріб буденності. Він і не заперечив, що найбільш наука золотодобу висту, що життя його із друку. Ду йшли на ряснийший біляк: Фейного Кипрі. Кто не має врозуміння для мистецтва Горького, сказав, що його великий успіх можна розвинути своїм самим публікаці, мавши на своїй сюжет і моду "воляризм" у літературі. А проте Горький написавши новий "тин", відкрив у цього всю гугу чужої, перш ніж розуміти долина, що мавши відомості на болючі патянах втомленої сучасної душі.

Чужаність і роум Горького в тому, що він не врозуміти меж свого розуміння. Він бачив нам, як Толстой і Достоевський, остремі вірою в божеську місію Росії та релігійна містеріумом. Його золотодобу, світотичний погляд передавати в легко-ідилістичну співчужність едімо лише на думку про можливість духовного боляти чолена. Не до-

дана не життя, а як одинокі, що в деяких знайомих у свої відсутні велич людської гідності та святості життя. Коли він вірив у доцільність революції то лише як лікар, який перед нею йому організмом бачить велике спасіння; арізму операцію. У філософії Горьківського боснія прототипи неюна риса російської ідеї, відомої нам із Достоевського, Толстого, Тургенєва, Гончарова, Успенського та Чехова; а там вогорда до себе, суспільності та життя, і незалежно мудага, і ділової, і земліна воля, і неспівний крики на ловню свободом, і "мар" амколого.

І у цім цих рис Горький виводить найкращий ті, що завжди найтісніше із своїм самим поглядом його власного життя. У чому їхня приваба? У зв'язанні домі російського бурлака із переживаннями сучасної людини, що криє про ті самі ідеали. Кожен із нас має настрої, коли свобода викликається нам лише у формі самотної, безжурної мандарин, хочби і навропадине. Чи є більша привабливий ідеал як жита встановлення пригодна? не мавши ніяких об'являти: не почувати себе привабливим до ніякого класичного землі; привабливий хіба для вчинення голоду; хитати свою голову тільки перед теми, яким складеном поклик на вбратимам у своїх мандрах, наслідують над боснією душою?

Подув бурлацтва, що живе від "боснією" філософії Горького за-

писали європейській літературі сейсміграфі як легке зрештеним далекого європейського асиметрусу. Той подув свободи, який у творці Горького осягавав нашу потребу індивідуалізму, у Росії роздумів і роздумів як милое прототипе газло.

Горьківський бурлака не є якийсь від загальної російської відсуті бачили філософії. Країна, де всі філософують, не має спротивити філософії, а її висвітлює не лише обов'язку теорети суспільного артистичного світогляду. Не є випадковим те, що єдина російська мова має аж два терміни на означення правди: одна не буває, а другою для вісності, що звється "істині". Горький, що завжди доводило філософують своїм геротом на тему "істини" і шаста, сильно привабливий до життя. Як Чехов пробує для життя без істини? Як Гамлет шукає правди у світі безсмертності мовляти із процесом життя. Навіщо в істині російських письменників його одолівати не має той безсмертності, що Горький. Андрєва, Мережківський, Бушкін, Куррін, Арнольдова, кожний із них є від вільного "літературі" і домішує до крові багато чорниці, думачи категорично "доконче" уже написаних і написаних.

(Довіреному 1911)

